

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2018. december 24.
(hétfő)**

Horváth Géza

DICSŐSÉG AZ ISTENNEK!

Énekek: 327; 614; 314

Alapige: Lk 2,13-14

Imádkozzunk!

Áldott Urunk, áldunk és dicsőítünk Téged, hogy ismét elhoztad ezt a szép ünnepet a mi számunkra. Köszönjük, hogy megélhettük ennek az esztendőnek a karácsonyát. Köszönjük Neked azt a hatalmas szeretetet, amellyel szerettél minket mennyei Atyánk. Köszönjük azt az irgalmas kegyelmet, amellyel elküldted a Te Fiadat. Köszönjük Neked, hogy tudtad mire küldöd: a kínra és a halálra küldöd Őt. Tudtad, hogy mindez azért történik, hogy megnyisd a mennyet a bűnös előtt, hogy nekünk ki legyen tárva a menny kapuja, amely a Paradicsomban bezáródott; amelyet becsaptunk magunk mögött, amikor hátat fordítottunk Neked; de Jézus Krisztusban azért jössz közel hozzánk, hogy ismét Feléd forduljunk, Hozzád térjünk és Veled éljünk.

Köszönjük Neked, Urunk, hogy lelki, nagy örömmel jöhettünk. Bocsásd meg, ha valaki közülünk talán nem így jött! Kérünk Téged, adj most nekünk ebben a néhány percben valóban lelki örömet az elcsendesedésben, a templom csendjében, az áhítatban és legfőképpen a Te igéden keresztül, amikor Téged láthatunk, és a Te csodálatos akaratodat és nagy művedet. Hadd dicsérjen és hadd magasztaljon a mi szívünk!

Mi is azért jöttünk, hogy imádjuk Őt, az érettünk testet öltött Igét, aki megfeszítettet, feltámadott, és aki most testben ott van mennyei Atyánk a Te jobboldalon, ahonnan eljön majd ítélni élőket és holtakat. Kérünk, hogy ezen a karácsonyon is prédikáld a Te szent igédet, evangéliumodat! Kérünk Téged, hogy hadd legyen ez valóban örömhír ne-

künk! Taníts a karácsony üzenetére bennünket, légy közöttünk, és áldj meg jelenléteddel!

Ámen.

Igehirdetés

Isten ígését a Lukács írása szerinti evangélium 2. fejezetének a 13. és a 14. verseiből olvasom, ahol ez van megírva: *„És hirtelenséggel jelenék az angyallal mennyei seregek sokasága, a kik az Istent dicsérik és ezt mondják vala: Dicsőség a magasságos mennyeekben az Istennek és e földön békesség, és az emberekhez jóakarát!”*

Kedves testvérek, ha ma valaki a híreket hallotta, akkor a vezető hír az volt, hogy „a keresztyén világ Jézus Krisztus születésére készül”. Anyyira megdöbbsentett engem, mintha nem tudnák a médiában, hogy arra már nem kell készülni! Az már kétezer éve megtörtént, hogy Jézus Krisztus testet öltött és megszületett. Persze, arra gondoltam, hogy ahogy ez a világ megy előre a maga útján, egyre jobban eltérnek az igei gondolatoktól és a lelkebb vagy a lelki megfogalmazástól is. Egyre sötétebb lesz lelkileg ez a világ, és ez a tudósításokban és híradásokban majd meg fog jelenni, vagy a mai napon már meg is jelent.

Az a gondolat jutott eszembe, mikor az ígét elolvastam, hogy amikor egy hatalmas épületet megépítenek, mondjuk a világ legmagasabb tornyát – azt hiszem, hogy most ez 634 méternél jár –, akkor óriási ünnepeket rendeznek. Meghívják a vezetőket, politikusokat, mindenféle szakembert és minden magas rangú képviselőt, nagyköveteket, hogy ezen részt vegyenek. Megtörténik az átadás, aztán minden csoda három napig tart. Ez is csak addig, míg majd egy gazdagabb ország egy még nagyobbakat nem épít. Aztán majd ennek lesz egy határa, mert már nem lehet tovább építeni. Egyszerűen fizikai és mérnöki képtelenség magasabbat építeni. A világ nagy épületeinek átadása megtörténik, aztán elfelejtik, de karácsonykor olyan esemény történt, amelynek az átadását minden évben megünnepeljük.

Tulajdonképpen, a karácsony nem más, mint Isten monumentális üdvtervének az átadása az ember számára, a világ számára, az emberiség számára, hiszen Isten kegyelmének, irgalmának és szeretetének az átadása történt meg karácsonykor. Az olyan hatalmas tény volt, hogy azóta ezt minden évben megünnepeljük, és minden évben emlékezünk erre.

Amit Isten átadott nekünk az első karácsonyon angyali énekben, igében, igehirdetésben, dicsőítésben, angyalok karának zengő csodájában, tulajdonképpen ennek a monumentális üdvtervnek a részei, melyek már a világ teremtése előtt elkészültek. Egy nagy épület is úgy épül,

hogy készül egy kivitelezési terv, ahol minden ki van számítva, ahol minden előre el van rendezve, ahol minden le van rajzolva, és Isten is a világ teremtése előtt készítette az ember számára egy hatalmas üdvtervet, aminek az átadása, megvalósulása történt karácsonykor; az e felett való örvendezés, hogy a kivitelezés létrejött.

Azt tudta a mi mennyei Atyánk, hogy ez áldozattal fog járni, de a legnagyobbal és a legszentebbel. Ebbe az üdvtervbe valaki bele fog halni. Ebbe az isteni tervbe és akaratba valakinek bele kell halnia, és ezt úgy mondja el majd az Úr Jézus Krisztus, hogy „kellett szenvednie és át kellett adnia az Emberfiának”, mert ez is benne volt ebben a drága tervben, az Isten üdvtervében.

Azért volt ez a terv megvalósult terv, és azért nem tudott ennél senki jobbat, nagyobbat készíteni, mert ennek az építése nem lent kezdődött, hanem fent. A Biblia nem azt mondja, hogy az ember jutott el az Istenig, hanem karácsonykor is azt hirdeti nekünk az ige, hogy az Isten jutott el az emberig. Amikor az ember próbálkozott eljutni, akkor csődbe ment. Mózes 1. könyvében le van írva, hogy az az építkezés csődbe ment! Ez volt a Babel tornya. Mikor az ember azt gondolta, hogy feljut Istenig, eléri a mennyország kapuját, majd ott be fog lépni a mennybe, az örökkévalóságba, akkor ez csődbe jutott, mert az ember a maga tervével nem megy semmire. Azért valósulhatott meg Isten üdvterve, azért adatott át az embernek, és azért ünnepeljük ennek az átadását és a kivitelezés megtörténtét, mert fentről indult el ez az építés. Fentről indult el, mert Istennél semmi nem lehetetlen, és így ért le erre a földre.

Amikor az angyali kórus megjelenik a mennyből nagy hirtelenséggel, „jelenék az angyallal mennyei seregek sokasága”, akkor ezt értsük így testvérek, hogy „kinyílik a mennyország; kinyílik a menny kapuja”! Jönnek az angyalok, átlépnek a láthatatlan világból a látható világba, és hirdetik az embernek Isten dicsőségét, Isten akaratát. „Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek!” Azért, testvéreim, mert az angyalok tudják, hogy ezért az üdvtervéért, ezért az akaratért, ennek kivitelezéséért, ennek megvalósulásáért csak egyetlen valakit lehet magasztalni, csak egy valakit lehet dicsőíteni: „dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek!” Milyen jó, hogy ettől nagyobbat nem tudott senki készíteni, és Isten csodája, Isten hatalmas üdvterve karácsonykor leért erre a földre! Ott van a jászolban, ott van Betlehemben, ott van a kereszten, amelyben Isten irántunk való jó akarata és mentő szándéka fog majd beteljesedni.

Egy másik érdekességet hadd mondjak, hogy melyik a világ leghosszabb hídja! Megépítették a világ leghosszabb hídját: 55 km hosszú, és

DICSŐSÉG AZ ISTENNEK!

azt olvashatjuk róla, úgy építették meg, hogy egy nyolcas erősségű földrengést, 200 km/óra széllökést és egy 300 ezer tonnás hajóval való ütközést kibírjon. Igen ám, de mi van, ha nyolcasnál nagyobb erősségű földrengés van? Mi van, ha a hajó 300 ezer tonnánál nehezebb? Mi van, ha a széllökés erősebb lesz, mint 200 km/óra? Amit az ember épít, amit az ember tervez, annak van korlátja. Annak van egy határa, amin túl már nem mehet, de Isten és karácsony ezt hirdeti: Isten üdvterve egy olyan hatalmas hidat készített a menny és a föld között, az ember és Őközte, amely sokkal többet bír ki, mint az a híd, amit az ember épít!

Isten olyan hidat épített fel, amely kibírta a tanítványok elfordulását; kibírta mikor a tanítványok elhagyják, vagy Péter megtagadja! Kibírta Tamás hitetlenkedését és kibírta az emberek hitetlenségét, közönyét, gúnyát, megvetését és Tőle való elfordulását! Ez kibírta azt, amikor azt mondták: „menj el a mi határunkból!” A disznók belementek a vízbe, és azt mondták az emberek Jézusnak, miközben le akarták taszítani a szikláról: menj el a mi határunkból! Vagy amikor ezt olvassuk: akkor elhagyván Őt, mindnyájan elfutottak! Isten ilyen hidat épített meg!

A karácsony ennek a hídnak az átadási ünnepe. Nincs más, csak Isten magasztalása, Isten dicsőítése. „Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek”, aki mindezt megtervezte, aki mindezt leírta, aki ezt megpecsételte, hogy ez változhatatlan, és aki mindezt elrendelte. Luther egyik énekét annyira szeretem, mikor azt írja: „Én diadalmam menj, siess, Légy népem üdvössége. A bűn átkából mentsd ki hát, Fojtsd meg a ráleső halált, az embert térítsd hozzád.” Lesz egy lajtorja, nem olyan, mint a Jákóbé, hanem lesz egy olyan hatalmas lépcső, amely összeköti az eget és a földet.

Sebestyén Jenő, a múlt század legnagyobb dogmatikusa, vagy talán lehet azt mondani, hogy az eddig élt legnagyobb dogmatikus azt mondja a dogmatikájában: Isten felé averzió és perverzió történt a bűnesetben. Olyan megdöbbenő ez a kifejezés! Ugye ezt ismerjük; ha az averziót nem is, de a perverziót igen: a normálistól eltérő, elhajló. Az ember elhajlott, eltért a normálistól, Isten pedig karácsonykor azt mondja, hogy Ő vissza akarja állítani a normálist, az eredetit, hogy legyen összeköttetés Ő közte meg az ember közt, mert a bűn ezt szétvágta, a bűn ezt tönkretette, a bűn ezt szétroncsolta! Valakik azt mondják, hogy a bűn ezt csak deformálta, de mi azt mondjuk a Biblia alapján, hogy a bűn ezt teljesen szétszakította! A bűn ezt teljesen tönkretette!

Szülőfalum közelében volt egy híd, amit felrobbantottak a háborúban. Azt hallottuk mindig, hogy a németek. 1990 után már nem tudjuk, hogy ki, de addig azt hallottuk, hogy a németek robbantották fel. Több

falunak, úgy lehet mondani, hogy szinte megszűnt a vérkeringése, mert Zemplénnek azt a részét, Sárospatakat és az egész térséget, lényegében Nyírségnek attól a részétől elvágták, miután se a vonat nem tudott keresztülmenteni a hídon, amely addig keresztülment, se az emberek nem tudtak keresztülmenteni a hídon. Megszűnt egy vérkeringés; megszűnt egy áramlás; megszűnt a piac; megszűnt a kultúra, hiszen a mi vidékünknek Sárospatak volt a kulturális centruma addig, a maga Református Kollégiumával és a maga kisugárzásával, a maga ősiségével. Onnantól kezdve mi láttuk, hogy egy hídnak a felrobbantása mi mindent jelentett. A mai napig nem is épült meg egyébként ez a híd.

Testvérek, ilyen tragédia történt a bűnesetben! Így szakadt el az ember az élet forrásától, pedig azt mondja a zsoltáríró: „Mert nálad van az élet forrása, a te világosságod által látunk világosságot.” Az ember meg itt maradt a sötétségben és a halál árnyékában. Világosság és sötétség. Hogy lesz ebből valami? Hát úgy, hogy Isten megépíti a hidat. Isten megépíti azt a hidat, amelyről eldöntötte az örök tanácsvégzésében, hogy mindenképpen meg fogja építeni. Egyszer megnyílik Betlehem mezeje felett az ég, és angyali kórus fogja zengeni Isten monumentális üdvtervét, hatalmas kegyelmét és irgalmas szeretetét.

Ezt ünnepeljük tehát karácsonykor: Isten hatalmas üdvtervének átadását. Azt, hogy ez megvalósult! Isten nem csak ígéretet, hogy majd elintéz valamit, majd lesz valami; Isten szava igaz és minden cselekedete hűséges. „Dicsőség mennyben az Istennek!” E nélkül nem lehet az Istent dicsérni és dicsőíteni, hogy ezt nem tudjuk, vagy megfordítom: nem ezt tudjuk! Ma olyan sokszor halljuk ezt a szót, hogy „dicsőítés”, főképpen fiatalokról, gyülekezetekről – van dicsőítő zenekar, dicsőítő csoport –, de amikor az angyal dicsőít, akkor azért dicsőíti az Urat, mert van szabadulás! Ma azt gondolják sokan: én döntöm el, hogyan tiszteltem Istent, milyen Istentiszteletet tartok. Múltkor még mondta is valaki egy riportban: azt minden korban az ember dönti el, hogy Istent hogy magasztalja, és hogy tiszteli! Hát nem az ember dönti el, mert Isten ezt kijelentette, és Isten ezt előírta, hogy hogyan kell Őt dicsőíteni és hogyan kell Őt magasztalni! De itt nem arról van szó, hogy majd én dicsőítem Istent, hanem arról, hogy azért dicsőítem Istent, mert ez van előttem: „Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek!” Az angyalok is azon az éjszakán beletekintettek ebbe az üdvtervbe.

Egyszer valakivel terveztettem egy gyülekezeti házat, és sose felejttem el azt a pillanatot, amikor elmentem hozzá, és kitette nekem az építési terveket. Amikor megláttam az épületet, majd hanyatt estem, szemem, szám elállt, de nem volt százmillió vagy ötvenmillió forintunk,

DICSŐSÉG AZ ISTENNEK!

hogy megépítsük. Láttam, hogy sajnós ezt a tervet el kell tennünk szépen az íróasztalfiókba, mert ezt nem fogjuk tudni megépíteni. Amikor azonban az angyalok vágyakoztak betekinteni ebbe, mikor az embernek megadatik az, hogy beleláthat Isten kiviteli tervébe, Isten üdvtervébe, akkor ez a dicsőítés és a dicséret alapja!

Karácsonykor ezen ámuljunk el, testvérek, hogy Istennek milyen terve van az ember megmentésére! Másról ne beszéljünk! Annyi mindenről fognak beszélni karácsonykor! Talán azt mondom, hogy jobb, ha meg se hallgatjuk, hogy mi mindenről fognak beszélni! Hadd kérjelek, hogy velem együtt egy témánk legyen ezen a karácsonyon: Istennek ez az üdvterve! Belecsodálkozhatunk a János evangéliuma 3. fejezet 16. versének az igazságába: úgy szerette... hogy az Ő egyszülött Fiát adta... hogy el ne vesszen, hanem örök élete legyen!

Isten milyen pontosan és milyen szépen levezetett és megtervezett mindent! Áldott legyen érte! Ez indítson bennünket karácsonykor hódolatra! Ez indítson bennünket magasztalásra! De még ez is kevés, ez indítson bennünket hitre! Ez indítson bennünket az Úr Jézus követésére és Jézus Krisztus szolgálatára, hogy Isten mindent elkészített!

Emlékeztek, amikor a példázatban meghívja a király a hivatalosokat, és ott van egy ilyen mondat: immár minden kész, gyertek el a menyegzőre! Hát, nektek csak be kell ülni! Minden megvan, minden készen van, nektek csak el kell foglalni a helyeteket, csak be kell ülni! Karácsony ennek az alkalma; azt kell, hogy hirdessük: minden kész! Te azért vagy felelős, hogy foglald el azt a helyet, amit Isten neked készített! Ő mindent elvégzett. Ő mindent biztosított. Ő mindent felkínált. Azt mondja: neked egyetlen dolgod van ember, hogy hit által ülj le arra a székre, és maradj is abban, amit Isten neked készített! Ő tervezte el az Ő csodálatos tervét, Ő valósította azt meg! Karácsonykor ezt hirdeti meg: jöjjetek és lássátok! Karácsonykor a hívó embernek ebbe kell belecsodálkoznia! Hogy mondja az apostol? Micsoda magassága, mélysége, szélessége, hosszúsága az Isten szeretetének, az Isten kegyelmének, irántunk való jóakarátának! És belecsodálkozom, én bűnös, hogy nem érdemeltem semmit, senki és semmi vagyok, Isten meg hozzám jön. Isten utat készít; hidat épít köztem és Közte, de azért, hogy ezen a hídon induljak el Felé, és von magához, mert azt is mondja, hogy „senki sem jöhet én hozzám, hanem ha az Atya vonzza azt”. Akkor elkezd vonzani, és ott találjuk magunkat Őmellette és Ővele, mert Jézus Krisztusban velünk az Isten.

Ezért áldjuk Őt ezen a karácsonyon, testvérek! Karácsony tehát Isten monumentális üdvtervének megvalósulása, és ennek a monumen-

tális szeretetnek az átadása, megbizonyítása és hirdetése az ember felé. Boldog, aki azt mondja erre: itt vagyok Uram, hogy cselekedjem a Te akaratodat!

Ámen.

Imádkozzunk!

Köszönjük, Urunk, hogy a Te hívő néped egészen világosan látja az üdvtörténetet: a Te hatalmas, monumentális üdvtervedet, és egészen világosan akarja nemcsak látni, hanem láttatni is azt. Nemcsak hallja, hanem hirdeti is azt, hogy Te Jézusban könyörültél rajtunk, és megépült az a híd, amely a bűnesetben összetört, összeomlott, amely elválasztotta az embert Tőled, az élettől. Te jöttél egy tervvel, megépítetted ezt a kapcsolatot, és azt mondtad: „akié a Fiú, azé az élet”, de azt is mondtad: „aki nem enged a Fiúnak, nem lát életet, hanem az Isten haragja marad rajta”. Aki Jézus Krisztusban hisz és átadja Neki az életét, és Jézus Krisztus megváltja őt, az megtapasztalja, hogy gyermek lett, fiú lett, örökös lett, és boldogan énekelheti, hogy „miénk a menny örökre”!

Hadd köszönjük meg Neked, Urunk, hogy ebben a világban, ahol olyan nagy a sötétség, ahol olyan nagy az eltérés a helyestől, a normálistól, a Te igédőtől, mégis vannak olyanok, akik egészen világosan betekintettek ebbe a csodába, és tudják, hogy mi miért történt, minek mi a célja, és hogy mit akarsz velünk cselekedni. Köszönjük Neked, Urunk, hogy nem szűnt meg a karácsony fénye azóta sem, mióta hirdettetik az ige, az evangélium, az örömmüzenet. Hadd kérjünk Téged, hogy írd ezt a szívünkbe!

Áldd meg a mi ünneplésünket, Urunk! Áldd meg azokat a testvéreinket, akik nyomorúságban ünnepelnek, akiknek az ünnep úgy jött el, hogy betegek, fájdalmak között vannak, vagy akikre úgy jött ez az ünnep, hogy gyászt hordoznak.

Köszönjük Neked, Urunk, hogy kezedbe tehetjük ezt a bűnbe esett világot. Köszönjük, hogy mindenre gondod van, nem történik semmi a Te akaratodon kívül. Várjuk vissza a mi Urunkat, Jézust, és engedd, hogy a Te néped egy szívvel és egy szájjal kiáltsa: Marana tha! – bizony, jövel Uram Jézus!

Ámen.

314. ének

1. Jézus, születél idvességünkre,
Amint régenten vala ígérve,
Atya Istennek nagy szerelme,
Emberi nemhez tetszik ebbe Kegyessége.

2. Első szüleink vétkei miatt
És az ördögi csalárdság miatt
Hoztunk magunkra örök halált,
És kárhozatot, pokol kínját, Sok nyavalyát.

3. Nem volt senki sem, ki megmentene,
Ámde szent Atyád megkönyörüle,
Téged ígére, s idő telvén
Szabadítóul nekünk mennyből Alákülde.

4. Értünk felvétel a Szúztól testet,
Melyben szenvedél s tettél eleget;
Elvévéd a mi bűneinket,
Nyervén minékünk örök éltet, Dicsőséget.

5. Siess már hozzánk, megváltó Urunk!
Adjad, hogy végig benned bízassunk,
És szent Atyáddal megláthassunk,
Mennyben tevéled lakozhassunk, Vigadhassunk.

6. Légyen tisztesség te Felsőgednek
És szent Atyádnak, mi teremtnéknek,
És egyetemben Szentléleknek:
Dicsőség a Szentháromságnak, Egy Istennek!